

Publicerad 2009-07-26 08:39 av untilnextautumn

Ja, vad ska jag säga. det måste varit år sedan jag aktivt skrev. Så detta är ett litet text med mig själv. satte mig ner och bara skrev allt som susade förbi i mitt huvud.

Om de dunster som jag tagit fram tills nu och de känslor som väller upp när jag minst orkar.

Jag skrattar inte när andra skrattar

Jag bugar mig då för dem som om de var gudar

Som om det är de som bär himmelen

Och ändå ska jag anses vara

normaliteten själv

Men de har inte sett den kaotiska tysndad som slagit rot inom mig

som sprider sig genom mina nerver och

som hotar spränga min hud

(Denna hud skyddar ingenting och är uppenbarligen

onödig,

eller är den det?)

Jag går i cirklar om nätterna och fyrkanter i dagsljus

och har slutat fundera på världsalltet

Jag har slutat bry mig om de utanför min karusell

Jag riktar all min fokus mot detta skal som stänger inne mig

Och med flit har jag börjat tveka på sanningen

om att luften skulle hålla oss i liv

Det är osäkerheten som sliter i mina ben, leder, i mina nerver

Den ger mig smärta i hela kroppen

huvudet snurrar,

jag skakar, jag springer

Det svider inte, nej,

det spränger

Och egentligen har jag slutat

bry mig

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren untilnextautumn med Poeter.se id #16949 innehar upphovsrätten